

Arrest

nr. 106 794 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 september 2012 het Rijk binnen en diende op 4 september 2012 een asielaanvraag in. Op 4 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot de Mamasan-clan (< Issa < Somali).

U werd op 19 november 1976 geboren te Djibouti-stad en groeide op in de ouderlijke woning in Quartier 6. U startte een relatie met A. D. D. (< Mamasan < Issa < Somali) en wilde met hem huwen. Uw ouders waren echter gekant tegen dit huwelijk omdat A. D. D. werkloos was. Ook de moeder van uw geliefde, M. Ab. A. (< Rooroone < Issa < Somali), was gekant tegen het huwelijk want zij wilde haar zoon liever laten huwen met Ni., de dochter van haar broer Mu. die tot de Rooroone-subclan behoorde. In mei 1998 liepen u en uw geliefde, A. D. D., weg van huis en namen jullie intrek in de woning van een vriend, O. A. F., die in Ali Sabieh woonde. U en uw geliefde bleven gedurende één maand in de woning van O. A. F. in Ali Sabieh. Vervolgens keerde u terug naar uw ouderlijke woning om te zien of uw familieleden al van gedacht veranderd waren. Uw moeder was doodongerust geweest en stemde in met het huwelijk. Ook de vader van uw geliefde ging nu akkoord met het huwelijk. Op 15 juni 1998 sloot u een religieus en legaal huwelijk af met A. D. D.. De huwelijksceremonie vond plaats in uw ouderlijke woning. Aangezien uw echtgenoot niet werkte bleef u aanvankelijk nog enige tijd na uw huwelijk in uw ouderlijke woning wonen. In 1999 kregen u en uw werkloze echtgenoot een kamer aangeboden in de ouderlijke woning van uw echtgenoot in Quartier 6. U verhuisde aldus in 1999 naar de woning van uw schoonouders in Quartier 6. In de woning van uw schoonmoeder M. Ab. A. en uw schoonvader D. D. G. woonden naast u en uw echtgenoot A. D. D. ook nog de broers van uw echtgenoot, H. en A.. U had nooit een goede verstandhouding met uw schoonmoeder omdat u vaak huishoudelijke taken diende te verrichten. Op 15 september 1999 werd uw zoon Yac. A. D. geboren te Djibouti-stad. Op 15 augustus 2001 werd uw zoon Yo. A. D. geboren te Djibouti-stad. Op 17 augustus 2003 werd uw zoon Yac. A. D. geboren te Ali Sabieh. Op 31 oktober 2007 werd uw zoon Yah. A. D. geboren te Djibouti-stad. Op 14 mei 2012 werd uw dochter, M. A. D., geboren te Djibouti-stad. Op 15 mei 2012 begon uw schoonmoeder te praten over het feit dat ze uw dochter, M., wilde laten besnijden. Uw schoonmoeder argumenteerde dat een besnijdenis op zeer jonge leeftijd aangewezen was en begon de besnijdenis voor te bereiden. U argumenteerde onmiddellijk dat u niet akkoord ging met een besnijdenis aangezien u uw gehele leven last had van de door u ondergane besnijdenis. Ook uw echtgenoot ging niet akkoord met het voorstel van zijn moeder om M. te laten besnijden. Vanaf 15 mei 2012 dreigde uw schoonmoeder ermee u, uw echtgenoot en uw 5 kinderen buiten te zetten indien jullie niet akkoord gingen met de besnijdenis van M.. Op een gegeven moment dreigde uw schoonmoeder ermee u te zullen vergiftigen omdat u in haar ogen het enige obstakel was dat verhinderde dat uw dochter M. besneden zou worden. U durfde niet meer te eten noch te drinken in het huis van uw schoonmoeder uit vrees vergiftigd te zullen worden. Op 25 augustus 2012 verliet u de woning van uw schoonmoeder en trok u samen met uw dochter M. in in uw ouderlijke woning. U was welkom in uw ouderlijke woning. Uw ouders vreesden voor uw leven en besloten u en uw dochter M. het land uit te sturen. Uw ouders bekostigden uw vlucht en uw tante in Addis Ababa (Ethiopië) regelde uw reis. Op 27 augustus 2012 vroeg u een laissez-passer aan en op 28 augustus 2012 werd de laissez-passer uitgereikt door de Djiboutiaanse autoriteiten. Op 30 augustus 2012 verliet u Djibouti per bus en reisde u naar Dire Dawa (Ethiopië) in het bezit van voornoemde laissez-passer. In Dire Dawa stond uw tante u op te wachten en samen reisden jullie naar Addis Ababa (Ethiopië). U trok in in de woning van uw tante in Addis Ababa. Uw tante had uw reisdocumenten en uw reis al geregeld. U reisde met een paspoort dat vervaardigd werd in Addis Ababa. Op 31 augustus 2012 verliet u Ethiopië per vliegtuig. U reisde via Egypte en arriveerde in België op 31 augustus 2012. Op 4 september 2012 vroeg u asiel in België samen met uw dochtertje M. A. D. (O.V. nr. 7.567.216).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een (1) carte nationale d'identité op naam van H. Ah. Mou. (nr. 205610) uitgereikt op 6 mei 2007, een (2) certificat médical op naam van H. Mou. uitgereikt op 19 oktober 2012 door Dr. Ph. R. te Godinne, een (3) certificat médical op naam van M. A. D. uitgereikt op 19 oktober 2012 door Dr. Ph. R. te Godinne, een (4) extrait d'acte de naissance op naam van Yo. A. D. (nr. 4306) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012, een (5) extrait d'acte de naissance op naam van M. A. D. (nr. 2062) uitgereikt te Djibouti op 16 mei 2012, een (6) extrait d'acte de naissance op naam van Yac. A. D. (nr. 356) uitgereikt te Djibouti op 18 juni 2009, een (7) extrait d'acte de naissance op naam van Yac. A. D. (nr. 4018) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012 en een (8) extrait d'acte de naissance op naam van Yah. A. D. (nr. 7860) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw schoonmoeder, M. A. A. (1) uw dochter M. A. D. (O.V. nr. 7.567.216) vrouwenbesnijdenis zou laten ondergaan en (2) u zou doden door vergiftiging opdat ze uw dochter zou kunnen besnijden.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel dat u de echtgenote zou zijn van een werkloze man, A. D. D. genaamd, en dat u en uw echtgenoot bijgevolg volledig afhankelijk zouden zijn van (de wil van) uw schoonmoeder, M. A. A., bij wie u en uw gezinsleden inwoonden.

Hoewel u tijdens uw gehoor voor het CGVS expliciet verklaarde dat u nooit een paspoort had toen u in Djibouti was (zie gehoorverslag CGVS dd. 5 februari 2013, p. 6), dat u nooit een paspoort liet aanmaken (p. 6) en dat u nooit een visum aanvraag om te reizen (p. 6) en hier bovendien aan toevoegde dat uw echtgenoot, A. D. D., nooit over een paspoort beschikte (p. 13) en nooit een visum aanvraag (p. 13) blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat u wel degelijk over een Djiboutiaans paspoort beschikte op naam van H. Ah. Mou. (paspoortnr. 07RE30521) dat uitgegeven werd op 23 juni 2010 te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). Bovendien blijkt uit deze informatie dat u op 14 augustus 2012 een visumaanvraag indiende (reismotief toerisme) bij Franse ambassade te Djibouti en dat u een visum werd afgeleverd door de Franse ambassade te Djibouti geldig van 19 augustus tot 6 september 2012 (zie informatie in administratief dossier). Uit voorliggend visumdossier blijkt eveneens dat uw echtgenoot, A. D. D., over een Djiboutiaans paspoort beschikte (paspoortnr. 8863/2008) dat werd uitgereikt op 23 december 2008 te Djibouti, dat uw echtgenoot eveneens een visumaanvraag indiende (reismotief toerisme) en alsook dat uw echtgenoot eveneens een visum werd afgeleverd door de Franse ambassade te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). Ook voor uw dochter M. A. D., die over een Djiboutiaans paspoort (paspoortnr. 10RE56613) beschikte uitgereikt te Djibouti op 4 juni 2012 werd een visumaanvraag (reismotief toerisme) ingediend en een visum afgeleverd door de Franse ambassade te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). Wat betreft de inhoud van voorliggende visumaanvragen kan worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten op diverse vlakken afwijkt van de informatie die verstrekt werd in de visumdossiers. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u namelijk herhaaldelijk dat uw echtgenoot, A. D. D., werkloos was (p. 3, 10 en 20), dat uw echtgenoot nooit een job gehad heeft (p. 10) en dat u met uw 4 (sic) kinderen inwoonde in de woning van uw schoonmoeder (p. 3). U verklaarde dat u nergens heen kon met uw kinderen omwille van uw werkloze echtgenoot (p. 3) en dat u afhankelijk was van uw schoonmoeder (p. 20) en zich nergens anders kon vestigen dan bij uw schoonmoeder omwille van het feit dat uw echtgenoot werkloos was (p. 20). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot niet politiek actief was (p. 10). Uit de visumdossiers blijkt nochtans dat uw echtgenoot, A. D. D., de burgemeester/voorzitter van de gemeente/het district Boulao (Djibouti-stad) was sinds maart 2012 (zie informatie in administratief dossier) en dat uw echtgenoot op 2 augustus 2012 verklaarde aan de burgemeester van Djibouti-stad naar Frankrijk te willen reizen samen met zijn echtgenote en pasgeboren kind om uit te rusten na een zware verkiezingscampagne (zie informatie in administratief dossier). U maakt derhalve uw voorgehouden profiel van een vrouw volledig afhankelijk van haar schoonmoeder niet aannemelijk

Ten tweede, en in samenhang met het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat u het geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat u, bij terugkeer naar Djibouti, niet zou kunnen verhinderen dat uw dochter M. A. D. (O.V. nr. 7.567.216) vrouwenbesnijdenis zou ondergaan.

U legde een certificat médical voor op naam van H. Mou. uitgereikt op 19 oktober 2012 door Dr. Ph. R. te Godinne waarin staat dat u vrouwenbesnijdenis type II onderging. U legde tevens een certificat médical voor op naam van uw dochter M. A. D. uitgereikt op 19 oktober 2012 door Dr. Ph. R. te Godinne hetgeen stelt dat uw dochter geen vrouwenbesnijdenis onderging. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dat uw schoonmoeder uw dochter M. wilde laten besnijden (p. 3) doch dat u hiertegen bezwaren maakte omdat u zelf besneden werd en niet wilde dat uw dochter dit zou ondergaan (p. 3). U verklaarde dat u gekant was tegen vrouwenbesnijdenis sinds u in het huwelijk trad (p. 16) en pijn had (p.

16). U verklaarde dat u niet akkoord ging om uw dochter te laten besnijden omdat u uw gehele leven veel last had van uw besnijdenis (p. 15), vooral wanneer u ongesteld bent (p. 15), dat u na uw huwelijk pijn had (p. 15) en eveneens tijdens elke bevalling (p. 15). U voegde hier aan toe dat ook uw echtgenoot, A. D. D., gekant was tegen de besnijdenis van jullie dochter M. (p. 7). U verklaarde in dit verband dat uw dochter M. geboren werd op 14 mei 2012 (p. 16) en dat uw schoonmoeder op 15 mei 2012 voor het eerst opperde dat ze wenste dat M. op zeer jonge leeftijd zou besneden worden (p. 16). Gevraagd naar de reactie van uw echtgenoot op de mededeling van uw schoonmoeder verklaarde u "Mijn echtgenoot was er tegen want hij wist ook dat ik tijdens ons huwelijk veel last had van mijn FGM [Female Genital Mutilation] en hij was niet van plan mijn dochter dit te laten ondergaan" (p. 16). U stelde verder dat zowel u als uw echtgenoot op 15 mei 2012 aan uw schoonmoeder duidelijk maakten dat jullie gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis (p. 16). U verklaarde dat vanaf 15 mei 2012 het niet gemakkelijk was voor jullie aangezien uw schoonmoeder er vanaf dat moment steeds mee dreigde u, uw echtgenoot en de 5 kinderen het huis uit te zetten (p. 16). Gevraagd wie precies uw dochter wilde laten besnijden (p. 16) repliceerde u dat alleen uw schoonmoeder (p. 16) en niemand anders uw dochter wilde laten besnijden (p. 16). Gevraagd naar de mening van uw schoonvader (p. 17) beweerde u dat hij onpartijdig en neutraal bleef (p. 17) en zich niet bemoeide met deze besnijdeniskwestie (p. 17). Wat betreft de 2 broers van uw echtgenoot, H. en A. (p. 5) alsook zijn 2 halfbroers, Da. en Di. (p. 5) en zijn halfzus Kh. (p. 5) verklaarde u dat zij allen de mening van u en uw echtgenoot deelden (p. 17) en aldus allen gekant waren tegen een besnijdenis (p. 17). Wat betreft uw eigen familieleden verklaarde u dat u geen broers noch zussen had (p. 4) maar dat uw beide ouders aan de kant van u en uw echtgenoot stonden (p. 17) en uw beide ouders gekant waren tegen besnijdenis (p. 17). Het Commissariaat-generaal is dus van mening dat u in staat was om u te verzetten tegen uw schoonmoeder en haar wens om uw dochter M. te verminken. Men dient in ieder geval vast te stellen dat er al verschillende jaren verschillende belangrijke inspanningen worden geleverd in Djibouti om te strijden tegen genitale vrouwenverminkingen (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, die aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie de afgelopen jaren. Zo begint de beweging volgens S. C. en V. P. in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de Staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een « Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti. Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht dat bepaalt dat er « op geweld opgelegd door de genitale verminkingen een gevangenisstraf staat van 5 jaar en een boete van een miljoen Djiboutiaanse franken ». Toch werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken, hoewel de genitale vrouwenverminkingen sinds 1995 verboden zijn in Djibouti. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over « het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van

genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de eerste dame van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan. Niets verhindert ons om te geloven dat u geen hulp kon vinden bij bepaalde van deze verenigingen die in Djibouti tegen besnijdenissen strijden. Het feit dat uw echtgenoot, de meeste van zijn familieleden en uw eigen ouders u bovendien steunen in uw overtuiging versterkt de overtuiging van het Commissariaat-generaal.

Hier dient nog aan worden toegevoegd dat het, in het licht van bovenstaande informatie en rekening houdend met uw profiel, merkwaardig is dat u, ondanks uw beweerde tegenkanting tegen vrouwenbesnijdenis – een tegenkanting die volgens uw verklaringen reeds een aanvang nam sinds uw huwelijk (p. 16) in 1998 (p. 5) – bijzonder geen kennis heeft over de beschermingsmogelijkheden in Djibouti. Zo is het ongeloofwaardig dat u verklaarde dat u geen organisaties in Djibouti kent die ijveren voor de afschaffing van FGM (p. 18), dat u verklaarde geen ngo's, nationale noch internationale organisaties te kennen in Djibouti die ijveren voor de afschaffing van FGM (p. 18), dat u aanvankelijk verklaarde nooit iets gehoord te hebben over campagnes in Djibouti tegen FGM (p. 18) doch dat u later wel melding maakte van televisieprogramma's waar vrouwenbesnijdenis type III wordt afgekeurd (p. 19) die op de Djiboutiaanse staatzender RTD gedraaid werden (p. 19), dat u – buiten de afkeuringen van FGM die zichtbaar waren op televisie – nooit iets hoorde over activiteiten van de overheid om FGM te ontmoedigen (p. 19), dat u verklaarde geen namen van personen te kennen in Djibouti die strijden tegen FGM (p. 18), dat u verklaarde niet te weten tot welke organisatie, ngo of vereniging de tegenstanders van FGM op televisie behoorden (p. 20), dat u beweerde niet te weten of er in Djibouti een wettelijk verbod bestaat tegen FGM (p. 19), dat u nadat de interviewer van het CGVS poneerde dat FGM in Djibouti sinds 1995 wettelijk verboden is verklaarde dit niet te weten (p. 20), dat u geen beroep kon doen op bescherming van de Djiboutiaanse autoriteiten omdat u simpelweg niet op de hoogte was van de wet die bescherming biedt (p. 21) en dat u nooit de bescherming van anti FGM-organisaties poogde in te roepen omdat u niet over het bestaan wist van deze organisaties (p. 20). Bijgevolg kan u evenmin niet overtuigen met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis van uw dochter dat u hier werkelijk tegen gekant zou zijn aangezien u zich in het geheel niet trachtte te informeren over de kwestie.

Ten slotte laten de documenten die u overmaakt niet toe om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de door u voorgelegde carte nationale d'identité op naam van H. Ah. Mou. (nr. 205610) uitgereikt op 6 mei 2007, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Yo. A. D. (nr. 4306) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van M. A. D. (nr. 2062) uitgereikt te Djibouti op 16 mei 2012, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Yac. A. D. (nr. 356) uitgereikt te Djibouti op 18 juni 2009, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Yah. A. D. (nr. 7860) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012 en het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Yac. A. D. (nr. 4018) uitgereikt te Djibouti op 4 april 2012 kan slechts gezegd worden dat deze documenten uw identiteit, nationaliteit en verwantschapsband met A. D. D. en jullie gemeenschappelijke kinderen aantonen doch dat deze zaken geenszins betwijfeld worden in het kader van deze beslissing.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade"

zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsklachten (p. 21) waarbij u stelt dat u nierdialyse dient te ondergaan (p. 21) dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar profiel en de voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster manifest valse verklaringen aflegde inzake haar profiel. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat ze 10 jaar schoolgelopen heeft (vragenlijst 10 a), haar vader een gepensioneerd adjudant in het leger is en haar moeder “voert handel, ze heeft een winkel in kledij, een kledingzaak” (gehoor p. 8), zodat zij alleszins niet zelf uit een arme familie afkomstig is en evenmin kan voorhouden dat ze ongeschoold en onbekend is met de maatschappelijke realiteit in Djibouti, te meer uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich dermate vertrouwd acht met het Frans, dat ze een verzoek indiende om geen bijstand van een tolk te genieten. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster, haar echtgenoot (en dochter) over een paspoort beschikken en een visum naar Frankrijk aanvragen, dat haar echtgenoot burgemeester van Boulaos is sinds maart 2012, dat op zijn paspoort uitgegeven op 23 december 2008 vermeld staat dat hij “employé” is en dat hij als visumreden aangaf “*je compte me reposer et récupérer en compagnie de mon épouse et de mon nouveau né en France*” (stuk 5). Verzoekster heeft aldus manifest op frauduleuze wijze haar afkomst en situatie in Djibouti aanhoudend voorgelogen bij de beide asielinstanties, de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS (werkloosheid echtgenoot, politieke activiteiten echtgenoot, geen paspoort, noch visum in Djibouti laten aanmaken, echtgenoot evenmin paspoort, laissez-passer in Ethiopië laten aanmaken).

Ook in huidige verzoekschrift blijft verzoekster liegen waar zij stelt dat haar echtgenoot louter gedurende enkele maanden een mandaat heeft opgenomen en hij nu terug volledig werkloos is omdat hij aan de kant werd geschoven; immers is er geen enkele reden om aan te nemen dat dit mandaat zou beperkt zijn tot enkele maanden of onrechtmatig zou kunnen beëindigd worden terwijl haar echtgenoot burgemeester is in Djibouti-stad sinds maart 2012. Verzoekster brengt geen enkel objectief bewijs aan ter zake, waarbij bovendien uit het paspoort van de echtgenoot van verzoekster blijkt dat hij ook al in 2008 werkzaam was en eveneens uit het administratief dossier blijkt dat hij bekendheid geniet bij de Franse ambassade, wat niet het geval zou zijn indien deze man met uitzondering van een kort mandaat voortdurend werkloos zou zijn geweest. Overigens kan de vraag worden gesteld hoe een werkloze een eigen verkiezingscampagne kan financieren.

Verzoekster genoot derhalve minstens sinds maart 2012 de financiële voordelen en status van burgemeestersvrouw in Djibouti. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij meent dat “*zij zelf geen enkele activiteit noch sociaal engagement had*” te meer verzoeksters echtgenoot als visumreden aangaf “*je compte me reposer et récupérer en compagnie de mon épouse et de mon nouveau né en France*” (stuk 5). Verzoeksters verklaringen zijn weldoordacht onwaarachtig. Derhalve kan geen enkel geloof gehecht worden aan haar profiel van financieel afhankelijke en noodgedwongen bij de schoonouders inwonende vrouw die niet kan terugvallen op haar eigen familie en zich niet kan weren tegen haar boze schoonmoeder die haar – pasgeboren – babydochter wil besnijden. Verzoeksters asielrelaas is frauduleus. Verzoekster stelt dat zij slechte raad gevolgd heeft waar ze haar paspoort en visum heeft verzwegen omdat zij vreesde in dat geval te worden gerepatriëerd. Aldus geeft verzoekster zelf toe dat ze bekend is met de immigratieverplichtingen en deze doelbewust heeft trachten te omzeilen door fraude te plegen. Dit klemte te meer nu verzoekster als echtgenote van een burgemeester van een belangrijke stad (of stadsdeel) in het Midden-Oosten ongetwijfeld bekend is met de plicht zich genoegzaam bekend te maken met de nodige identiteitsdocumenten. Het intentionele karakter van het bedrog blijkt duidelijk uit verzoeksters verklaringen en is derhalve aangetoond. Waar verzoekster nog verwijst naar haar medische toestand of het feit dat zij niet gelogen heeft over haar identiteit en deze van haar familie, verandert dit niets aan deze vaststellingen, wel integendeel.

3.4. Volledigheidshalve kan worden gesteld dat verzoeksters vrees voor de besnijdenis van haar pasgeboren dochter evenmin kan worden geloofd nu zowel zijzelf als haar echtgenoot tegen deze traditionele praktijk zijn. Daarenboven blijkt uit de uitvoerige aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie, een kennelijke positieve maatschappelijke evolutie in Djibouti waar vrouwelijke genitale verminking (VGV) officieel verboden is sinds 1995. Indien het officiële percentage van vrouwen tussen 15 en 49 dat besneden is, schommelt tussen de 93 % en 98 %, blijkt uit een klinische enquête uitgevoerd in 2006 in scholen in het district Djibouti dat 20 % van de meisjes onder 13 jaar geen enkele verminking hebben ondergaan, of voorts ook dat een minder ingrijpende vorm van besnijdenis wordt doorgevoerd. Niettegenstaande de sterke traditionele verankering van deze praktijk, werden het laatste decennium talloze wettelijke, maatschappelijke en sociale initiatieven genomen om deze praktijk te bannen, dan wel te verminderen, wat resulteerde in een mentaliteitswijziging en manifest dalende toepassing van VGV, zeker in het district Djibouti. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekster als vrouw van de burgemeester van Djibouti de besnijdenis van verzoeksters dochter niet

kan verhinderen, te meer nu geen geloof kan worden gehecht aan de determinerende invloed van de schoonmoeder die als enkeling voor besnijdenis zou zijn tegen de hele familie in (verzoeksters echtgenoot, schoonvader, broers, halfbroers en halfzus van verzoeksters echtgenoot, verzoeksters ouders). Daarbij kon verzoekster wel degelijk verblijven bij haar ouders tussen 25 en 30 augustus 2012, waarbij -voor zover waarachtig- haar ouders zelfs haar reis naar Europa van 6000 euro (vragenlijst 35) financierden (gehoor p. 6) door twee van hun woningen te verkopen (gehoor p. 17), niettegenstaande ze eerder verklaarde dat zij verstoten was door haar eigen familie (gehoor p. 3).

Verzoeksters overige argumenten kunnen evenmin worden gevolgd. Dat de traditie van VGV volledig in handen van vrouwen is, wordt niet geadstrueerd, noch wordt aannemelijk gemaakt dat de mannen geen invloed in deze kunnen laten gelden. Daarenboven kan geenszins worden aangenomen dat de moeder geen beslissingsrecht ter zake heeft, zeker wanneer de moeder een welgestelde vrouw is, wiens echtgenoot tot de stedelijke politieke elite behoort en zij zich kan steunen op zijn maatschappelijke positie. Dat verzoekster zelf besneden is wijzigt hier niets aan. Evenmin wordt aangetoond hoe verzoekers "*medisch gegeven*" met name de nierdialyse, die volgens verzoekster "*volledig veronachtzaamd [werd] in de beoordeling van haar profiel*", enige invloed kan hebben op de mogelijke bescherming van haar dochter door haarzelf of haar echtgenoot of desgevallend door andere (vrouwelijke) familieleden. Verzoeksters asielrelaas is kennelijk verzonnen en bedrieglijk.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Djibouti een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK